

Arrest

nr. 101 455 van 23 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 maart 2013.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. MORJANE die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtou origine te zijn.

U bent oorspronkelijk afkomstig van het dorp Shaikhel in het district Gardez van de provincie Pakiya (Afghanistan), maar zou sedert 1381 (omstreeks 2002 Gregoriaanse kalender (GK)) met uw familie in de stad Kabul gewoond hebben.

Volgens uw verklaringen verhuisde u met uw familie naar Kabul, in functie van het werk van uw vader. µ Hij zou tot aan zijn dood lijfwacht van Pacha Khan Zadran geweest zijn, uw oom langs moederszijde. Pacha Khan Zadran is een voormalig volksvertegenwoordiger voor de provincie Pakiya en een invloedrijk man in uw regio van herkomst.

Zelf zou u ook in dienst van Pacha Khan Zadran gewerkt hebben. Sinds 3 jaar stond u met een team in voor de veiligheid van konvoien met containers bestemd voor het Nationale Leger enerzijds en Amerikaanse basissen anderzijds.

Sedert 2 jaar werd u in verband met uw professionele activiteiten bedreigd. Aanvankelijk ontving u dreigtelefoontjes van de taliban met de eis uw werk stop te zetten en hun kant te kiezen. Ze vroegen u ook hen te helpen.

Omstreeks de ramadan van 1390, een dag na het Suikerfeest, ontving u een eerste dreigbrief in het dorp Melan in het district Gardez. U nam deze brief niet serieus en zette uw werkzaamheden voort. Al gauw volgden ongeveer maandelijks nieuwe dreigtelefoontjes.

Min of meer een jaar na de eerste dreigbrief ontving u een tweede dreigbrief.

Kort daarop, op 30/05/1391 (20/08/2012 GK), kwam uw vader samen met de broer van Pacha Khan, Mirza Ali Zadran, en een neef Dawlat Zadran om het leven door een bom langs de weg.

Kort na de dood van uw vader werd u nog een laatste keer door de taliban opgebeld. Ze dreigden dat u hetzelfde zou overkomen als uw vader, waarop u zei dat ze niets waren voor u.

Toen uw oom S. hoorde dat u op dergelijke wijze tegen de taliban gesproken had, vroeg hij u om u te verbergen.

In de 5 maanden die u daarop nog in Afghanistan verbleef, woonde u afwisselend op verschillende adressen in Kabul.

Hoewel u in die periode geen bedreigingen meer ontving, besloot uw oom alsnog dat het beter was als u het land zou ontvluchten. Uw oom langs vaderszijde S. regelde u een smokkelaar, die u op illegale wijze per vliegtuig naar België bracht.

Ongeveer een maand na vertrek kwam u op 17 februari 2013 aan op de luchthaven van Zaventem, waar u aangetroffen werd zonder geldige reis- en/of identiteitsdocumenten en asiel aanvraag.

Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u net als uw vader vermoord te worden door de taliban, omdat u geweigerd heeft te stoppen met uw werk en met hen samen te werken.

Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: Uw originele taskara; uw originele arbeidsbadge; 6 kopies van formulieren ivm uw werk; 2 originele dreigbrieven van de taliban (dd. 23/03/1390 of 13/06/2011 en 13/05/1391 of 03/08/2012); een samengestelde foto van de overledenen bij het incident; 3 foto's van uzelf; 6 korte fragmenten van een filmopname.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende ernstige elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

U heeft immers geenszins aannemelijk kunnen maken Afghanistan ontvlucht te zijn uit vrees voor de taliban (gehoorverslag CGVS, 9) en wel om de volgende redenen.

Vooreerst rijzen er ernstige twijfels omtrent uw verklaringen dat u instond voor de beveiliging van goederentransporten naar Afgaanse en Amerikaanse militaire basissen in Pakiya en Khost. Hoewel u hier wel iets over kon vertellen, zoals bijvoorbeeld wie uw rechtstreekse werkgever was, met welke voertuigen jullie reden, de wapens die jullie hadden (gehoorverslag CGVS, 5-7), getuigen uw verdere verklaringen hieromtrent van een dermate vaag karakter dat ze niet kunnen overtuigen.

Zo bleef u ten eerste zeer vaag over welke basissen jullie op deze wijze precies aandeden. U had het zeer algemeen over basissen zonder effectief namen van basissen te noemen.

Het is trouwens opvallend dat u toen deze vraag u gesteld werd onmiddellijk diende terug te grijpen naar documenten die u meebracht, om een concreet voorbeeld te kunnen geven (gehoorverslag CGVS, 6).

De enige basis waarover u effectief wat meer kon vertellen, al blijft ook dit eerder beperkt, betrof de basis in uw geboorteregio. Het betreft echter informatie die elke inwoner van de regio kan kennen.

Ten tweede namen uw verklaringen een vreemde wending toen u op twee verschillende momenten gevraagd werd naar uw collega's.

Zo is het opmerkelijk dat u een eerste maal gevraagd naar uw collega's niet meteen begreep wie met die collega's bedoeld werd en hen na wat uitleg over wat met de vraag bedoeld werd hen zelf benoemde als uw 'vrienden' (gehoorverslag CGVS, 7-8).

Wat later in het gehoor gaf u echter plots aan steeds met andere mensen samengewerkt te hebben, omdat u 'geen vertrouwen had in niemand' (gehoorverslag CGVS, 10).

Ten derde en misschien nog opmerkelijker is de vaststelling dat u na 3 jaar dienst geen enkele andere naam kon opgeven van de transportfirma's die u mee begeleidde, behalve de firma KMT die op de door u meegebrachte documenten vermeld staat (gehoorverslag CGVS, 10).

De door u neergelegde documenten ter staving van uw werkzaamheden kunnen evenmin overtuigen.

Eerst en vooral wat betreft de leveringsdocumenten die u neerlegde.

Hoewel u de tijd kreeg om hiervan de originelen aan het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te bezorgen, blijken ook de later binnengebrachte documenten louter kleurenkopieën te zijn.

De authenticiteit van deze documenten komt verder op de helling te staan door uw verklaringen hierover. Zo werd eerder al vastgesteld dat u vooral aan deze documenten vasthoudt om uw kennis over de door u beweerde werkzaamheden aan te vullen en te concretiseren, op zich een al opmerkelijke vaststelling.

De foto's van uzelf in gewone kledij, maar onder meer met wapen, kunnen evenmin beschouwd worden als bewijs van uw werkzaamheden in Afghanistan. U bent de enige persoon op deze foto's met op de achtergrond auto's en een muur.

Er kan uit deze foto's op geen enkele wijze afgeleid worden dat u als beveiligingsagent voor de begeleiding van goederenkonvoien ingestaan zou hebben. In de Afghaanse context is het persoonlijk wapenbezit bovendien dermate verspreid dat uit het louter bezit ervan geen bepaalde beroepsuitoefening verondersteld kan worden.

Bijgevolg dient ook de bewijswaarde van de door u neergelegde arbeidsbadge bekeken te worden in dit kader. Zo hebben documenten in het kader van een asielverzoek enkel het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten.

Gezien de hierboven aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw beweringen volstaan deze attesten op zich dan ook niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Voorts dient opgemerkt te worden dat indien uw werk als bewaker/escort al aannemelijk zou zijn, quod non, u evenmin aannemelijk kon maken dat u persoonlijk door de taliban gevisieerd werd.

Zo verklaarde u dat u reeds 2 jaar op regelmatige wijze bedreigingen ontving van de taliban, meer bepaald dreigtelefoons en het laatste jaar ook 2 dreigbrieven in uw regio van herkomst (gehoorverslag CGVS, 8 en 11).

Ondanks deze systematische bedreigingen vormden ze voor u geen reden om Afghanistan te ontvluchten.

Als directe aanleiding van uw vertrek gaf u daarentegen de dood van uw vader op en de vrees om ook zijn lot te ondergaan indien u uw werkzaamheden in dienst van Pacha Khan voort zou zetten. In de laatste telefonische bedreiging zou de taliban dit immers uitdrukkelijk gezegd hebben (gehoorverslag CGVS, 14).

De vaststelling dat u na de dood van uw vader toch nog 5 maanden in Afghanistan bleef wonen alvorens het land te verlaten (gehoorverslag CGVS, 9), haalt de geloofwaardigheid van deze door u aangehaalde vrees echter danig onderuit.

Bovendien sprak u uzelf tegen met betrekking tot uw verblijfplaats in die 5 laatste maanden, hetgeen verder afbreuk doet aan uw verklaringen hieromtrent.

Eerst verklaarde u dat u zich gedurende die periode bij uw oom verborgen had gehouden.

Toen u gevraagd werd waarom u daar zoveel veiliger was dan in uw eigen huis, aangezien jullie maar 2 huizen van elkaar woonden, wijzigde u uw verklaring door te zeggen op verschillende plaatsen verbleven te hebben. Zo verbleef u de eerste 2 maanden bij uw oom, vervolgens 2 maanden bij uw vriend G. en tot slot nog 1 maand in een ander huurhuis in een andere wijk in Kabul (gehoorverslag CGVS, 13).

Er bestaat overigens verwarring over of u dit laatste huis nu louter huurde of gekocht had (gehoorverslag CGVS, 13-14).

Voorts komen uw verklaringen verder op de helling te staan net omdat u uw vrees dermate sterk linkt aan de dood van uw vader.

Op de eerste plaats dient erop gewezen te worden dat u geen enkel bewijs aandroeg om aan te tonen dat de derde persoon in de wagen wel degelijk uw vader was. De verantwoordelijkheid ligt immers bij de asielzoeker zelf om spontaan alle documenten aan te brengen die met zijn asielrelaas te maken hebben en zodoende zijn verhaal te staven.

Wat er ook van zij, ondanks uw verklaringen dat uw vader net als u telefonisch bedreigd werd door de taliban omwille van zijn werkzaamheden voor Pacha Khan (gehoorverslag CGVS, 9), dient vastgesteld te worden dat de aanslag waarbij uw vader omkwam niet tegen hem persoonlijk was gericht. U verklaarde dat jullie die dag allemaal gevisieerd werden, maar vooral de neef van Pacha Khan, Dawlat Zadran, omwille van zijn bekendheid in Pakiya in verband met het verkrijgen van leveringscontracten (gehoorverslag CGVS, 12).

Volgens de Afghaanse media was de aanval op de eerste plaats echter tegen de broer van Pacha Khan gericht, meer bepaald Aminullah Khan Zadran, de huidige adviseur van president Karzai. Volgens het artikel werd bijgevolg het konvooi dat hem begeleidde aangevallen.

Volgens uw verklaringen was Aminullah die dag echter niet op die plaats aanwezig (gehoorverslag CGVS, 9 en 12-13). Uw vader bevond zich bijgevolg vooral op de verkeerde plaats op het verkeerde moment.

De vraag rijst dan ook waarom u na de dood van uw vader plots wel de noodzaak inzag het land te verlaten, terwijl voornoemde vaststelling, ondanks het gebrek aan concrete aanwijzingen dat hij bij voornoemde aanslag persoonlijk gevisieerd werd.

Wat betreft het verhoogde risico dat een persoon in Afghanistan loopt in de hoedanigheid van lijfwacht van een publiek persoon, dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat u in tegenstelling tot uw vader niet werkzaam was als persoonlijk lijfwacht van Pacha Khan.

U hield zich bezig met de beveiliging van goederenkonvoien met materiaal voor militaire basissen (gehoorverslag CGVS, 14). Deze verschillende functie vertaalt zich ook in een verschillend risico. Hoewel u verklaarde tijdens zo'n konvoi meer dan eens door de taliban aangevallen te zijn (gehoorverslag CGVS, 7), hebben dergelijke gevaarlijke situaties er u nooit toe aangezet om Afghanistan te ontvluchten, zelfs niet in combinatie met de bedreigingen die u ook in die periode reeds ontving.

U kon de door u aangehaalde bedreigingen evenmin staven met originele documenten.

Wat de 2 dreigbrieven van de taliban betreft, hiervan wordt de authenticiteit danig ondergraven door de vaststelling dat de 'tweede' brief vroeger gedateerd staat dan de eerste.

Zo wordt er in de brief die u zelf neerlegde als de eerste brief immers melding gemaakt dat dit de tweede brief was aan u gericht.

Met betrekking tot de inhoud ervan verklaarde u dat u in deze eerste brief enkel gewaarschuwd werd om uw werk stop te zetten en de tweede brief de 'laatste waarschuwing' was.

Uw verklaringen stroken echter niet met de eigenlijke inhoud van beide brieven, waarbij in de eerste brief reeds te lezen staat dat u 'veroordeeld bent tot de dood omdat u niet geluisterd had'.

U maakte hier tijdens het gehoor echter geen melding van. Het is echter weinig aannemelijk dat u toen over dit deel van de brief gewoon heen gelezen zou hebben, vooral gezien de aard en de ernst van het dreigement.

Het raakt verder kant noch wal dat ze u in de eerste dreigbrief ter dood veroordeelden, terwijl ze u in een tweede brief – overigens meer dan een jaar later – enkel nog maar voor de rechtbank daagden (gehoorverslag CGVS 8 en 11).

Ter volledigheid kan hier nog aan toegevoegd worden dat beide dreigbrieven werden achtergelaten in Miland waar Pacha Khan een huis heeft en niet in Spaikhel waar u uw huis heeft (gehoorverslag CGVS, 11-12).

Met betrekking tot de telefonische bedreigingen is het dan weer zeer onduidelijk hoe de taliban aan uw telefoonnummer kwam.

Hiernaar gevraagd verwees u naar de leveringsdocumenten waarop uw 'nummer' zou staan (gehoorverslag CGVS, 10). Op de door u neergelegde documenten kan echter geen enkel telefoonnummer teruggevonden worden.

Zelfs indien er enig geloof gehecht zou kunnen worden aan de bedreigingen aan u persoonlijk door de taliban, quod non, dan nog rijst de vraag waarom u uw werkzaamheden voor Pacha Khan niet eenvoudigweg stop kon zetten.

Uw argumentatie dat dit geen mogelijkheid was omdat u onvoldoende geld had om een eigen zaak op te starten en onvoldoende opgeleid was om een administratieve functie uit te oefenen, is immers van louter socio-economische aard en als dusdanig niet Conventie-gerelateerd. Bovendien is het eerder bevreemdend dat uw oom S., die steeds voor u zorgde (gehoorverslag CGVS, 9), de 20.000 dollar die hij betaalde om u het land uit te krijgen (gehoorverslag CGVS, 17) niet kon aanwenden om u een minder risicovol beroep te bezorgen.

In de 5 maanden dat u nog in Afghanistan verbleef voor uw vertrek en tijdens dewelke u niet meer ging werken, ontving u overigens geen bedreigingen meer behalve een laatste dreigtelefoontje kort na de dood van uw vader (gehoorverslag CGVS, 14). Uw familie, die al die tijd eenvoudigweg op jullie oude adres in Kabul is blijven wonen, zou tot op heden evenmin enig probleem ondervonden hebben (gehoorverslag CGVS, 13 en 3).

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat uw algehele geloofwaardigheid nog verder wordt aangetast door uw bevreemdend vage verklaringen omtrent uw reisweg.

Zo verklaarde u geen idee te hebben welke bestemming uw vliegtuig uit Kabul had (gehoorverslag CGVS, 15). Dat u op geen enkel moment in de luchthaven van Kabul of op het vliegtuig zelf gezien of gehoord heeft wat de bestemming was, is echter volledig ongeloofwaardig.

De overige door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande argumentatie niets veranderen.

Uw taskara staat louter uw identiteit en herkomst, hetgeen hier niet in twijfel getrokken wordt.

De door u neergelegde foto van de drie overledenen, waarop volgens uw verklaringen uw vader staat, verschaft geen enkele informatie met betrekking tot de omstandigheden waarin zij omkwamen, noch met betrekking tot uw mogelijke familieband met één van hen. Het betreft bovendien geen privé-foto's van uw vader en familieleden, maar een samengestelde foto ter herdenking van de slachtoffers van de aanslag.

Tot slot stuurde u via email nog fragmenten van een filmpje door. Deze beelden tonen voornamelijk de begrafenisplechtigheid na het door u aangehaalde incident waarbij 3 leden van de Zadran stam om het leven kwamen. In één van die beelden is Aminullah te herkennen, al komt hij op geen enkel moment aan het woord.

De enige effectieve informatie die uit dit filmpje op te maken valt, is de inhoud van een zeer kort interview met een niet nader gespecificeerd persoon. De geïnterviewde vertelt wanneer en hoe het incident heeft plaatsgevonden en stelt zichzelf voor als de neef van Hadji Mirza Ali. Het filmpje staat bijgevolg het plaatsgrijpen van dit incident, hetgeen hier echter niet in twijfel getrokken wordt. Het betreft immers een belangrijke gebeurtenis die ook in de geschreven Afghaanse en buitenlandse pers aandacht kreeg. De beelden verschaffen echter geen bijkomende informatie over hoe u gelinkt zou kunnen zijn aan dit incident.

Gelet op al het bovenstaande heeft u uw bewering in Afghanistan persoonlijk geïllustreerd te worden door de taliban niet aannemelijk kunnen maken.

Dientengevolge is het evenmin aannemelijk dat u, in geval van een terugkeer naar het district Gardez (provincie Paktiya), een gegronde vrees voor vervolging in de Vluchtelingrechtelijke zin zou kennen, en kan u de vluchtelingenstatus dan ook niet toegekend worden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio.

Dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Wat betreft uw herkomst uit de provincie Paktiya dient gesteld dat dit op zich niet volstaat om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in de provincie Paktiya te ontlopen. Er dient immers opgemerkt dat u met uw familie de afgelopen 10 jaar sowieso niet meer effectief in uw geboortestreek woonde, maar wel in Kabul (gehoorverslag CGVS, 5 en 3).

Het is voor u dan ook niet onmogelijk of onredelijk om in Kabul te blijven wonen. Dit stedelijk gebied staat immers onder regeringscontrole en beschikt over voldoende infrastructuur.

U blijkt bovendien uit een welstellende familie te komen (gehoorverslag CGVS, 12), die bovendien bereid blijkt u financieel te ondersteunen indien nodig.

Zo telde uw oom een hoog bedrag neer om uw reis naar België te bekostigen (gehoorverslag CGVS, 17).

Om diezelfde reden lijkt het er dan ook op dat u bij terugkeer in staat bent tot tal van andere professionele activiteiten, allemaal elementen die uw kansen om ander een leven op te bouwen aanzienlijk doen toenemen.

Er kan dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat u heden in staat bent om samen met uw vrouw en kinderen in de stad Kabul te blijven wonen, zoals uw vrouw en kinderen overigens totnogtoe probleemloos hebben gedaan. Op die wijze kunnen jullie zich dan ook verder aan de algemene situatie in de provincie Paktiya onttrekken.

Zoals reeds vermeld kan geen geloof gehecht worden aan uw persoonlijke problemen met de taliban of de autoriteiten, waardoor er geen enkele reden is om aan te nemen dat u door deze partijen in Kabul zou geïllustreerd worden. U haalde verder tevens geen enkel ander element aan waaruit zou kunnen blijken dat u zich niet in Kabul zou kunnen vestigen.

Bijgevolg kan in casu de situatie in de stad Kabul bekeken worden.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten.

In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is.

Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisereerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 3 april 2013 een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/2 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van (zie het verzoekschrift, p. 4) "artikel 4 van de Richtlijn".

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en besluit dat (zie p. 4) "niet aan het draagkrachtvereiste, feitelijke aanvaardbaarheid, is voldaan".

Volgens verzoeker heeft hij wel degelijk (zie p. 8) "een hoog profiel naar aanleiding van zijn werkzaamheden of de werkzaamheden van zijn vader". Hij geeft vervolgens een samenvatting van zijn asielrelaas en bespreekt het parcours van Pacha Khan Zadran sinds 2001 en het Haqqani-netwerk, aan de hand van een artikel op www.understandingwar.org van oktober 2010 en een tekst van Thomas Ruttig van 2009. Hieruit blijkt volgens verzoeker (zie p. 11) "overduidelijk dat de voorstanders van Pacha Khan Zadra geprivilegieerde doelwitten vormen voor de Haqqani netwerk in zijn strijd" en dat "verzoeker, al dan niet door toedoen van zijn vader, nog steeds een hoog risicoprofiel heeft om het slachtoffer te worden van een doelgerichte aanval en dat het niet opgaat eenvoudigweg te stellen dat de dood van zijn vader wegens een aanval van de taliban niet betrekking heeft op verzoeker". Verzoeker verwijst nog naar een tekst van UNHRC van december 2010 om te besluiten dat verzoeker een risicoprofiel draagt.

Verzoeker laat gelden dat de commissaris-generaal er niet in geslaagd is (zie p. 11) "om iedere twijfel omtrent dit risicoprofiel weg te nemen".

Verzoeker benadrukt verder dat hij vastgehouden wordt aan de landsgrens en dat hij geen originele documenten had tijdens zijn verhoor door een ambtenaar van het Commissariaat-generaal. Hij wijst erop dat een gebrek aan documenten of twijfelen aan de bewijskracht ervan (zie p. 11) "niet voldoende (is) om het statuut van vluchteling te weigeren nu hij bovendien behoort tot een risico groep".

Verzoeker hekelt het feit dat de commissaris-generaal heeft nagelaten (zie p. 11) "om actief mee te werken om licht te brengen in zijn zaak". Hij bespreekt dienaangaande artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen

van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) en het arrest Singh van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Verzoeker stelt dat zijn voormalige werkzaamheden in zijn land van herkomst (zie p. 12) “een fundamenteel element (is) dat controleerbaar is”.

Vervolgens merkt verzoeker op dat hij zijn werkzaamheden voor Pacha Khann niet eenvoudigweg kon stopzetten. Hij stelt dat de commissaris-generaal (zie p. 12) “een bijzonder positief beeld van de arbeidsmarkt in Kaboel” heeft en dat het voor verzoeker tevens gaat “om geen steun meer te bieden aan zijn stam”. Volgens hem is het (zie p. 12) “voorstel om activiteiten op te geven om vervolgingen te vermijden niet conform met asielrecht”; hij verwijst dienaangaande naar rechtspraak van het Hof van Justitie.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, dan wel de bestreden beslissing te vernietigen zodat de commissaris-generaal een verder onderzoek kan voeren.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker.

Verzoeker maakt zijn werkzaamheden als bewaker/begeleider van goederentransporten naar Afghaanse en Amerikaanse militaire basissen in Paktiya en Khost, gelegen in zijn land van herkomst, niet aannemelijk.

Zo was verzoeker onaannemelijk vaag omtrent zijn werkzaamheden; hij kon niet concreet opgeven welke basissen hij aandeed en hij kon evenmin effectieve namen noemen (zie het verhoorverslag van 25 februari 2013, p. 6). Bovendien bleek dat verzoeker, in een poging om vragen daaromtrent te stellen,

onmiddellijk teruggreep naar de documenten in zijn bezit (zie het verhoorverslag, p. 6), terwijl het aan verzoeker toekomt om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen spontaan de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Verzoeker legde tevens tegenstrijdige verklaringen af omtrent zijn collega's.

Het bleek dat hij aanvankelijk verklaarde dat hij niet meteen begreep wie met collega's bedoeld werd, doch benoemde hen, na enige uitleg over wat met de vraag bedoeld werd, als zijn "*vrienden*" (zie het verhoorverslag, p. 7-8). Later in het verhoor verklaarde verzoeker daarentegen dat hij steeds met andere mensen samenwerkte, omdat hij "*geen vertrouwen had in niemand*" (zie het verhoorverslag, p. 10).

Bovendien kon verzoeker, na drie jaar dienst, geen enkele andere naam opgeven van de firma's wier transporten hij mee begeleidde, behalve de firma "KMT" waarvoor hij naar de door hem meegebrachte documenten verwijst (zie het verhoorverslag, p. 10).

De door verzoeker neergelegde documenten aangaande zijn werkzaamheden kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De leveringsdocumenten die verzoeker neerlegde tijdens zijn verhoor en degene die hij later bijbracht, zijn kleurenkopieën, waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat dergelijke stukken door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X).

Bovendien klampte verzoeker zich erg vast aan deze documenten wanneer er concrete vragen gesteld werden omtrent zijn werkzaamheden, wat zich keert tegen de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

De foto's van verzoeker in burgerkledij, maar gewapend, kunnen evenmin beschouwd worden als bewijs van zijn werkzaamheden in zijn land, gezien uit deze foto's niet kan worden afgeleid dat hij als beveiligingsagent voor de begeleiding van goederenkonvoien ingestaan zou hebben.

De door verzoeker neergelegde arbeidsbadge heeft evenmin bewijskracht, gezien een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen, quod non in casu.

Verzoekers uitleg in zijn verzoekschrift over zijn risicoprofiel "*naar aanleiding van zijn werkzaamheden*" en zijn citaten uit een artikel op www.understandingwar.org van oktober 2010, een tekst van T.R. en een tekst van UNHRC van december 2010, waaruit hij besluit dat hij een risicoprofiel draagt omwille van zijn werkzaamheden, zijn niet dienstig, gezien de Raad om bovenstaande redenen geen geloof hecht aan verzoekers werk als bewaker/begeleider van goederentransporten naar Afghaanse en Amerikaanse militaire basissen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift tevens wijst op de werkzaamheden van zijn vader, het "*toedoen van zijn vader*" en de dood van zijn vader, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij omwille van de beweerde werkzaamheden, het risicoprofiel en/of de dood van zijn vader, zélf een risicoprofiel heeft, gezien verzoeker (i) in tegenstelling tot zijn vader, niet werkzaam was als persoonlijk lijfwacht van Pacha Khan, gezien hij zich enkel bezig hield met de beveiliging van goederenkonvoien naar militaire basissen (zie het verhoorverslag, p. 14); (ii) weliswaar verklaarde tijdens zo'n konvoi meer dan eens door de taliban aangevallen te zijn (zie het gehoorverslag, p. 7), maar tevens verklaarde dat dergelijke gevaarlijke situaties hem er nooit toe hebben aangezet om Afghanistan te ontvluchten, zelfs niet in combinatie met de bedreigingen die hij ook in die periode reeds ontving.

De Raad hecht geen geloof aan verzoekers verklaringen dat hij, onder andere omwille van zijn vader, persoonlijk gevisieerd werd door de taliban.

De Raad hecht ook geen geloof aan de door verzoeker beweerde werkzaamheden voor Pacha Khan.

Bovendien maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij persoonlijk door de taliban werd gevisieerd.

Zo verklaarde verzoeker dat hij twee jaar op regelmatige wijze bedreigingen ontving vanwege de taliban, meer bepaald dreigtelefoons en het laatste jaar ook twee dreigbrieven in zijn regio van herkomst (zie het verhoorverslag, p. 8 en 11), maar gaf hij als directe aanleiding van zijn vertrek, de dood van zijn vader op.

De Raad stelt dienaangaande vast dat verzoeker na de dood van zijn vader, nochtans nog vijf maanden in zijn land bleef wonen (zie het verhoorverslag, p. 9), wat een tegenindicatie is voor de ernst van zijn voorgehouden vrees.

Bovendien waren de verklaringen van verzoeker met betrekking tot zijn verblijfplaats in die vijf maanden nog eens tegenstrijdig, wat ook afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn ondergedoken bestaan. Verzoeker verklaarde aanvankelijk dat hij zich gedurende die periode bij zijn oom verborgen had gehouden, maar toen hem gevraagd werd waarom hij daar veiliger zou zijn dan in zijn eigen huis, gezien ze maar twee huizen van elkaar lagen, verklaarde verzoeker plots op verschillende plaatsen verbleven te hebben. Hij verklaarde dat hij de eerste twee maanden bij zijn oom verbleef, vervolgens twee maanden bij zijn vriend G. en tot slot nog een maand in een huis in een andere wijk in Kabul (zie het verhoorverslag, p. 13), maar over dit laatste huis verklaarde verzoeker dan weer enerzijds dat hij het gekocht had en anderzijds dat hij het gehuurd had (zie het verhoorverslag, p. 13-14).

Waar verzoeker zijn vrees verbindt aan de dood van zijn vader, merkt de Raad dan weer op dat (i) verzoeker geen enkel bewijs aandroeg om aan te tonen dat de derde persoon in de wagen wel degelijk zijn vader was; (ii) de aanslag waarbij zijn vader omkwam niet tegen hem persoonlijk was gericht, gezien verzoeker verklaarde dat ze die dag allemaal gevisieerd werden, maar vooral de neef van Pacha Khan, Dawlat Zadran, omwille van zijn bekendheid in Paktiya in verband met het verkrijgen van leveringscontracten (zie het verhoorverslag, p. 12); (iii) volgens de Afghaanse media, de aanval in de eerste plaats gericht was echter tegen de broer van Pacha Khan, meer bepaald Aminullah Khan Zadran, de huidige adviseur van president Karzai, en verzoeker verklaarde dat Aminullah die dag echter niet op die plaats aanwezig was (zie het verhoorverslag, p. 9 en 12-13).

Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker vijf maanden na de dood van zijn vader, dan wel de noodzaak inzag het land te verlaten, ondanks het gebrek aan concrete aanwijzingen dat hij bij voornoemde aanslag persoonlijk gevisieerd werd.

De Raad hecht evenmin geloof aan de waarachtigheid van de bedreigingen; integendeel de bijgebrachte dreigbrieven doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeker.

Vooreerst is de "tweede" brief vroeger gedateerd dan de eerste; zo wordt er in de brief die verzoeker zelf neerlegde als de eerste brief, immers melding gemaakt dat dit de tweede brief aan hem gericht was. Met betrekking tot de inhoud ervan verklaarde verzoeker dat hij in deze eerste brief enkel gewaarschuwd werd om zijn werk stop te zetten en de tweede brief de "laatste waarschuwing" was, wat echter niet strookt met de eigenlijke inhoud van beide brieven, waarbij in de eerste brief reeds te lezen staat dat hij *"veroordeeld bent tot de dood omdat u niet geluisterd had"* -feit waarvan verzoeker geen melding maakte tijdens zijn verhoor-, terwijl in de tweede brief -overigens meer dan een jaar later- gedreigd wordt om verzoeker voor de rechtbank te brengen (zie het verhoorverslag, p. 8 en 11).

Deze vaststellingen ondermijnen de authenticiteit van de dreigbrieven en derhalve hun bewijskracht.

Met betrekking tot de telefonische bedreigingen, kan verzoeker niet vertellen hoe de taliban aan zijn telefoonnummer kwam. Verzoeker verwees dienaangaande naar de leveringsdocumenten waarop zijn nummer zou staan (zie het verhoorverslag, p. 10), maar daarop kon echter geen enkel telefoonnummer teruggevonden worden.

Bovendien merkt de Raad nog op dat verzoeker verklaarde dat hij in de vijf maanden dat hij nog in zijn land verbleef vóór zijn vertrek, geen bedreigingen meer ontving, behalve een dreigtelefoon kort na de dood van zijn vader (zie het verhoorverslag, p. 14) en dat zijn familie, die al die tijd op hun oude adres in Kabul is blijven wonen, tot op heden evenmin enig probleem ondervonden heeft (zie het verhoorverslag, p. 13 en 3).

Gelet op deze vaststellingen hecht de Raad geen geloof aan verzoekers verklaring dat hij persoonlijk door de taliban werd gevisieerd.

Ten slotte was verzoeker onaannemelijk vaag omtrent zijn reisweg, gezien hij verklaarde geen idee te hebben welke bestemming het vliegtuig had toen het Kabul verliet, noch met welke vliegtuigmaatschappij hij gereisd had (zie het verhoorverslag, p. 15).

Ook deze vaststelling keert zich tegen zijn geloofwaardigheid.

Verzoeker legde ter terechtzitting nog twee documenten voor, niet gesteld in de taal van de rechtspleging en niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Hij stelt dat het originele documenten betreft die hem door zijn broer op 17 april 2013 vanuit Pakistan werden toegestuurd en bestempelt deze documenten als "nieuwe stukken".

Hij verklaart dat het eerste stuk uitgaande van een overheidsdienst in zijn land, een bewijs uitmaakt van zijn tewerkstelling in een team dat instond voor de beveiliging van goederenkonvoien; hij verklaart dat het gedateerd is (zie linkerbovenhoek) en zet de datum om naar Westerse kalender als "voorjaar 2012".

Hij verklaart dat het tweede stuk uitgaande van dezelfde overheidsdienst als het eerste stuk, een bewijs uitmaakt van de gewelddadige dood van zijn vader samen met twee andere personen; hij verklaart dat het gedateerd is (zie linkerbovenhoek) en zet de datum om naar Westerse kalender als "medio het jaar 2012".

Op de vraag van de Raad waarom hij die zijn land ontvluchtte omdat hij als bewakingsagent van goederenkonvoien, door de taliban werd bedreigd en nadat zijn vader het leven liet in een bomontploffing, deze stukken die zijn beroepsbezigheid en de gewelddadige dood van zijn vader bewijzen niet had meegenomen op zijn vlucht uit zijn land, antwoordt verzoeker eerst dat hij het gevaar op ontdekking van deze stukken te gevaarlijk vond en trouwens helemaal niet wist naar welk land hij ze zou dienen mee te nemen.

Op de vraag waarom hij van deze stukken dan geen gewag had gemaakt bij zijn verhoor op het commissariaat-generaal, antwoordt verzoeker dat hij geen vraag naar deze stukken had gekregen.

Op de vraag waarom hij die niet uit eigen beweging had vermeld, verklaart verzoeker dat die nog niet bestonden op het ogenblik van zijn vertrek uit zijn land, vertrek dat hij situeert op 10 januari 2013.

Wanneer hij gewezen wordt op de twee door hem opgegeven data van opstelling, "voorjaar 2012" en "medio het jaar 2012", verbetert hij dat het eerste stuk "eind december 2012" als datum draagt en het tweede stuk "10 februari 2013".

Hij herhaalt dat het originele stukken betreffen die beide opgesteld zijn op overheidspapier, door dezelfde functionaris ("Z.O.") van een overheidsdienst.

De commissaris-generaal wijst er ter zitting op dat de twee stukken blijkbaar fotokopieën betreffen van eenzelfde voorgedrukte hoofding, met daaronder dezelfde rudimentaire inktzegel en dezelfde handtekening, gevolgd door een handgeschreven tekst.

De Raad stelt vast dat verzoeker blijkbaar eerst een verkeerde datering van de twee stukken opgaf, daarna een uitleg gaf om te verklaren waarom hij deze stukken niet bij zich had, die kant noch wal raakte, en vervolgens een uitleg gaf waarom hij deze stukken niet spontaan vermeldde, van hetzelfde kaliber, om vervolgens te beweren dat dezelfde stukken pas werden opgemaakt nadat hij zijn land al verlaten had.

Qua vormgebreken deelt de Raad de opmerkingen de commissaris-generaal; het blijkt dat inderdaad van dezelfde matrijs twee fotokopieën werden genomen (zie meer bepaald de drievoudige lijn die de hoofding afsluit) waarop een handgeschreven tekst voorkomt.

Ten slotte wordt gewezen op de verklaringen van verzoeker waaruit mag besloten worden dat dezelfde overheidsbeambte, zowel eind december 2012 de tewerkstelling attesteert van verzoeker als op 10 februari 2013 de dood van zijn vader in augustus 2012 door een bembom.

In acht genomen wat voorafgaat wijst de Raad deze stukken als niet authentiek, zonder bewijskracht, van de hand.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen overige elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Voorts benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

De Raad is van oordeel dat verzoeker de onveilige situatie in zijn regio van herkomst, met name de provincie Paktiva, kan vermijden door zich te vestigen in Kabul, waar voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

De Raad wijst erop dat verzoeker met zijn familie de afgelopen tien jaar niet meer effectief in zijn geboortestreek woonde, maar wel in Kabul (zie het verhoorverslag, p. 5 en 3), en dat verzoeker uit een welstellende familie blijkt te komen (zie het verhoorverslag, p. 12), die bovendien bereid blijkt hem financieel te ondersteunen indien nodig (zie het verhoorverslag, p. 17).

Er kan dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat verzoeker heden in staat is om samen met zijn vrouw en kinderen, in Kabul te blijven wonen, zoals zijn vrouw en kinderen overigens tot op heden probleemloos hebben gedaan.

Verzoeker toont niet aan dat het voor hem onmogelijk zou zijn om zich te vestigen in het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in een regio waar geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een

gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, zoals in Kabul, temeer aangezien verzoekers verklaringen omtrent de problemen in zijn land van herkomst, ongeloofwaardig werden bevonden.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) zich niet verzet tegen een intern vestigingsalternatief in Afghanistan.

Het Hof oordeelde in de zaak Hussein tegen Zweden (Application no. 10611/09) van 13 oktober 2011 dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief veilig te bereiken moet zijn, toegankelijk moet zijn en de persoon er zich moet kunnen vestigen (zie ook: EHRM Salah Sheekh tegen Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein tegen Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In deze zaak oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Wat betreft de veiligheidssituatie in de stad Kabul oordeelt de Raad op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" van 15 juni 2012 en Subject Related Briefing "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" van 11 juli 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers uit de stad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad leest in hoger aangehaalde SRB van 11 juli 2012 dat dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009.

Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren.

Naast Bamiyan en Pansjir is Kabul een van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het district Surobi blijven internationale (Franse) troepen actief. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele "force protection" incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggefallen. Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op "high profile" doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar Jalalabad en de luchthaven, en in de wijk Wazir Akbar. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag en het patroon is dat de taliban duidelijk in de eerste plaats hoge overheidsdiensten, Afghaanse en internationale militairen en hotels waar Westerlingen verblijven, viseert. Het geweld is dus voor het overgrote deel "targetted" (SRB p. 7-9).

Uit de analyse van de veiligheidssituatie stelt de Raad vast dat er in Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd en dat er een 'solide verbetering' is sinds 2009, al lijdt de stad wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's) meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen bepaalde risicogroepen (waaronder politie, leger, hoge regeringsfunctionarissen, en buitenlanders). Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheids- en/of buitenlandse troepen anderzijds, systematische intimidatie door opstandelingen, gedwongen inlijving bij

terroristische organisaties, en gevechten tussen rivaliserende facties. Het geweld in Kabul is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE